

תנין ליד הרמזור

י.מרקל

היה פעם תנין ששנא צבע ירוק. הוא שנא למשל עצים, שנא דשא, שנא שומרי יערות, שנא מלפפונים, שנא צפרדעים. אינני יודע מה עוד יכול היה לשנוא. תוכלו לתאר זאת לעצמכם. אילו יכול היה להגיע לזנבו הירוק, היה בוודאי נושך אותו. ועכשיו תארו לעצמכם שהתנין הזה הגיע לרמזור והרמזור מתחלף מאדום לצהוב ולירוק. רק זה היה חסר לתנין שלנו! הוא קילל וסער, חרק שיניים, דפק ברגליו על המדרכה והתנפל על הרמזור. הרמזור נבהל מאוד ומיד החליף את צבעו מירוק לצהוב ולאדום. התנין היה מרוצה. הוא אמר "שרק לא אתפוס אתך שוב בזה" ורצה ללכת הלאה. אבל רק הפנה את גבו, מה עשה הרמזור החוצפן הזה? התחלף שוב מאדום לצהוב ולירוק. למזלו הרע התנין ראה זאת בזווית עינו. הוא הסתובב, קילל, נהם, חרק שיניים והתנפל שוב על

הרמזור. ובאמת הרמזור נבהל שוב והחליף את האור לצהוב ולאדום. התנין רצה כבר להמשיך בדרכו כשהרמזור החוצפן הדליק שוב את האור הירוק. ומה אומר? כל פעם שהתנין התנפל עליו, הרמזור הדליק אור אדום. אבל כשהתנין רק הסתובב, הוא הדליק את הירוק שוב. התנין לא יכול סתם ללכת. או אולי כן? אבל הוא נשאר ליד הרמזור, וכל פעם שנדלק האור הירוק הוא נהם, כעס, רתח, חרק שיניים ודפק ברגליו. ומה עושים כשליד רמזור עומד תנין? אף אחד לא העז לעבור את הכביש במקום הזה, מפחד שהתנין ינשוך אותו. ואפילו נהגי מכוניות עשו עיקוף כדי לא לעבור ליד הרמזור הזה. התנין יכול היה הרי לשרוט את המכוניות ולפגוע בצבע שלהן. האנשים התחילו לקלל כי לא יכלו לעבור בהצטלבות זו! ובעיתונים כתבו כבר:

"לא מובן! תנין מסכן בטיחות הציבור. איך מרשים לחיה פראית זו לעמוד ליד רמזור. ומדוע השלטונות לא עושים כלום נגד המצב הבלתי נסבל הזה?"

וכמובן השלטונות רצו לעשות משהו. יש לכם רעיון כלשהו, מה יכלו השלטונות לעשות כדי לגרש את התנין מהרמזור?

פקיד אחד במשרד התחבורה הציע: הרי מספיק לכבות את הרמזור כדי שהתנין יסתלק. ועל כן פשוט כבו את הרמזור. אבל מאחר שהרמזור לא פעל יותר המכוניות נסעו בלי לבלום, מכל הצדדים לתוך ההצטלבות, והתנגשו זו בזו. ונוסך לכך, התנין בכלל לא חשב לעזוב את הרמזור. הוא ישב שם בלי לזוז, כי רצה לראות איך הרמזור מדליק אור אדום. וכשהנהגים ראו את התנין התחילו לנסוע אחורה, והתנגשו במכוניות שמאחוריהן. ועכשיו ההצטלבות התמלאה במכוניות הרוסות, אבל התנין נשאר עדיין ליד הרמזור.

ואז בעיתונים הופיעו כותרות ענק:

"תוהו ובוהו בהצטלבות האימים! עשרים ושתיים

מכוניות דחוסות זו על זו!

מתי ינהיגו השלטונות קצת סדר ברחובותינו?"

השלטונות החליטו בהחלט להנהיג סדר. הם הזמינו צייד חיות פרא מפורסם, כדי שיעמם את

התנין בחץ מורעל ויסלק אותו מההצטלבות. את המקום הקיפו בשוטרים ונתנו לעבור רק לצייד. אלא כשהצייד ירה את החץ התנין הרכין את ראשו והחץ פגע בשוטר שנפל במקום.

הצייד הכין אז חץ שני, אבל כשרצה לירות אותו התנין פתח את לועו. הצייד, שידע שתנין הוא חיה מסוכנת ביותר, נבהל מאוד ורעד כולו. החץ השני פגע באישה זקנה שבדיוק אז הציצה מחלון דירתה. ואז שלחו את הצייד בבושת פנים הביתה.

ומה כתבו אז בעיתונים?

"שערורייה!

אזלת יד של השלטונות!

שני חפים מפשע נפגעו והתנין עדיין יושב ליד

הרמזור."

וכדי להראות כי יש להתייחס אחרת לגמרי לבעיה,

פנו אנשי העיתון לפסיכולוג. הפסיכולוג הסביר

שלא ניתן להתגבר על התנין בכוח. "החיה

האומללה הזו בוודאי עברה איזה אירוע טראומתי

ולכן היא שונאת את צבעה שלה. צריך להחזיר

לתנין את בטחונו העצמי, ואז הוא ילך בעצמו."

השלטונות הטילו על הפסיכולוג לדבר עם התנין הזועם.

הפסיכולוג לקח ראי גדול, הלך מיד אל התנין שליד הרמזור ובירך אותו בידידות. "הלו תנין! נראה שיש לך הרבה עבודה כאן."

"אל תבלבל לי את המוח" נהם התנין "אני חייב להלחם ברמזור המחוצף הזה."

"אתה צודק. תראה לו מי אתה!" אמר הפסיכולוג "אבל רציתי לשאול אותך פעם: האם ראית כבר כמה יפה אתה? ובמיוחד איזה זנב יפה יש לך?"

"שמע-נא" ענה התנין "הזנב שלי לא שווה. הוא הרי ירוק!"

"אבל איזה ירוק" אמר הפסיכולוג "ראית איך הוא נוצץ? ממש נהדר!" והוא העמיד את הראי מול התנין.

לא. את זה עוד לא אמרו לתנין אף פעם. הוא הציץ לראי. ובאמת הזנב שלו נצץ בירוק מסתורי. וככל שהביט עליו יותר, כך הוא נראה לו יפה יותר. כן, באמת נהדר. ובעצם, עם חושבים יותר לעומק, ירוק הוא הצבע היפה ביותר בעולם.

"אתם רואים!" אמר הפסיכולוג והלך הביתה עם הראי שלו.

ואתם חושבים שעכשיו התנין עזב את הרמזור? מה פתאום! מאחר שהחליט כי הירוק הוא כל כך יפה, רצה שהרמזור יראה רק ירוק. אבל מה עושה הנבזה הזה? רק הראה קצת ירוק, ומיד התחלף לצהוב ולאדום. את זה לא יכול היה התנין לסבול. הוא התנפל על הרמזור, נהם, זעף וחרק שיניים, והרמזור נבהל, התחלף לצהוב ולירוק. אבל ברגע שהתנין הפנה את גבו, הוא החליף את אורו לאדום! וכך כל הזמן. כל פעם שהתנין קילל ונהם וחרק את שיניו הרמזור הדליק אור ירוק. אך כשהתנין רק הפנה את גבו הוא נהיה שוב אדום. התנין לא יכול היה לזוז משם. הוא נשאר וקילל ונהם וחרק שיניים והתנפל על הרמזור.

ובעיתון כתבו שוב

"כמה זמן עוד עלינו לרעוד מפחד? נשאר רק

פתרון אחד - הרגו את החיה!"

למזלו יכול היה התנין להסתלק עוד לפני

שהשלטונות תכננו איך להרוג אותו. איך זה?

פשוט. הוא השתולל ליד הרמזור כל כך שבמקרה
דרך על תיבת החיבורים שדרכה הופעלו חילופי
הצבע. והרמזור לא התחלף יותר. ומאחר שזה
קרה כשבמקרה דלק אור ירוק, כך גם נשאר.
הייתם צריכים לראות את התנין! הוא הרים את
זנבו והתכוון ללכת אבל בזווית העין הביט האם
הרמזור לא יחזור לשנות את אורו. וזה לא קרה!
הוא לא חשב כלל להדליק אור אדום אחרי גבו של
התנין.

מרוצה וגאה יכול היה התנין ללכת משם.
ומאז התנין אוהב את הכל שירוק. הוא אוהב עצים,
אוהב דשא, אוהב שומרי יערות, אוהב מלפפונים,
אוהב צפרדעים. אבל הכי הרבה הוא אוהב את
זנבו שנוצץ בצבע מסתורי כזה!